

HELE Kİ BAHAR GELMEDİ BURALARA

Türkiyeli şair Ahmet Arif' in 'Dağlarına bahar gelmiş memleketimin' isimli çok güzel bir şiiri var.

Ben de haber aldığıma göre yurdumuzun dağlarına bahar gelmiş. Her yer yeşillenmiş, renk renk ve bin bir kokulu çiçekler güller açmış ovalarında. Soğuktan küsüp giden kuşlar yeniden dönmüşler yuvalarına ve memleketimin insanlarına kendi dillerinde şarkılar okuyorlarmış.

Orda dostlar içinde baharları yaşamak ve hayata bir dost gibi sıkıca sarılmak, dolu dolu gülmek ne hoş olurdu değil mi? Hele tanıdık yüzlerin ve tanıdık seslerin beraberinde kırılara açılmak, yan yana, omuz omuza ışıklı ufuklara bakarak hayallere dalmak insana bir ilaç gibi gelirdi.

Burada ise hala bahar gelmedi. Her sabah bahar gelecek diye erkenden kalkıyor, pencereden dışarıya bakıyorum. Gece yağmış yağmurların ıslaklığı üzerinden geçip giden arabaların gürültülü ve iç bunaltan sesleri, bulutlarla sarılmış gökyüzü ve ölü gibi duran ağaçlar insana hayal kurma izni bile vermiyor.

Almanlar bu duruma alışkınlar. Ne zaman bahardan sorsam omuzlarını silkiyor ve kara kara bakıyorlar. Sanki onlara hiç duymadıkları bir dünyadan bahsediyorum.

Geçen yaşlı bir adama sordum. Dedim ki 'kuşlar ne zaman dönerler?'

Bahar geldiğinde dönecekler, dedi.

-Peki bahar ne zaman gelecek?

Sustu. Kapkaranlık gökyüzüne baktı.

-Geçen yıl erken gelmişti hatırlıyor musun, dedi. Nisan ayının sonunda güneş çıkmıştı.

-Eh bir kaç gün çıkmıştı güneş, dedim. Ama altıncı ve yedinci aylarda da soğuktan donmuştuk...

Gülümsedi.

-Burası böyledir, dedi.

Bahar için az daha biçare yaşlı adamı suçlu ilan edecektim. Yanından ayrıldım. İki de bir arkamdan bakıyordu.

Mutlaka, bu adam, delirmiştir, diye düşünmüştür. Bizim baharları yaşayan sonra başka ülkelerde aynı baharları aramaya başlayan insan delirmez de ne yapar?

Tabii ki burada yaşayanlarda bu durumdan memnun değiller. Almanya dünyanın en zengin ülkelerinden biri olmasına rağmen burada yalnızlıktan ve sıkıntıdan yılda 13 bin kişi intihar ediyormuş.

İnsan bunu öğrenince kendi memleketinde baharların, yazların, kuşların, çiçeklerin ve dost gülüşlerinin daha çok kadrini biliyor. Düşünsenize, bu kadar yoksulluk, bu kadar çaresizlik bu kadar adaletsizliklere rağmen bizim insanlarımız herhangi bir şekilde yaşayıp gidiyorlar. Türkiye' de milyonlarca işsiz var. İnsanlar her gün eve nasıl ekmeğe götüreceğim diye kara kara düşünmektedirler. Her gün karşılaştıkları onca probleme rağmen hayata sıkı sıkı sarılıyor ve ümitsizliğe düşmüyor, hatta düğün, eğlence olduğunda oynamaktan üç gün akılları başlarına gelmiyor.

Belki de bütün bunlar erken gelen baharların, erken gelen kuşların yardımı ile oluyor, ne dersin?